

Volledige resistentie voor Apistan een feit

Peter Elshout

Een binnen de vereniging Heerlen gerespecteerd imker constateerde bij het dagelijks tellen van varroamijten in de maand juli, een 30 à 35 door natuurlijke sterfte afgevallen mijten per etmaal. Sinds een jaar geniet hij van zijn pensioen en heeft zijn vrije tijd benut om voor zijn zes volken varroabodems te maken. Daar zijn imkersloopbaan begon in 1979, ruim voor de varroamijt in ons land arriveerde, hadden zijn kasten nog geen gaasbodem met lade. Gepassioneerd door wat zo'n varroabodem zoal niet te zien gaf, viel hem de dagelijkse mijtenval op. Een varroabodem wordt wel eens de spiegel van het bijenvolk genoemd. In de wetenschap dat er bij zo'n grote natuurlijke mijtenval, het bij de inzet van de varroastrips wel mijten moest regenen, net als alle voorgaande jaren hing hij de strippen direct na de lindehoningoogst, tussen raam 3 en 4 aan weerszijden van de volken en startte met de inwintering.

De spiegel van het bijenvolk

De mijtenregen bleef uit maar het bleef dagelijks rond de 30 mijten druppelen, ook nadat na twee weken de strippen van het jaar ervoor door de wat te laat gearriveerde nieuwe strippen werden vervangen. Na 7 weken werden de strippen uit de volken gehaald, maar de dagelijkse mijtenval bleef onveranderd. Overtuigd dat dit niet normaal moest zijn, besloot hij in overleg met collega imkers, de volken een behandeling met mierenzuur te geven. Ergens in de jaren '80 had hij eens in een bevlieging een litertje 60% mierenzuur gekocht. Bij ieder volk werden vier stuks met mierenzuur doordrenkte bierviltjes gelegd. Een concentratie die normaal gezien veel te hoog was, maar door het te koude weer van september en de dikke voerkraag

boven het broednest in de onderbak trad er geen bijensterfte op. Die nacht regende het onafgebroken mijten. De volgende morgen lagen er hoog gevulde straten van dode mijten op de varroabodems. In de periode van 23 tot 29 september werd de mierenzuur behandeling vijfmaal uitgevoerd. Het volk dat dit jaar geen broedstop had gehad, telde respectievelijk tweemaal zestot achtduizend mijten bij de eerste twee behandelingen, bij de derde en vierde behandeling ruim 2.000 en bij de vijfde 1.000 mijten. De tellingen werden in clubverband door verschillende collega imkers uitgevoerd en zijn volgens de imker allerminst overdreven. De gemiddelde honingooft van dit jaar lag rond de 50 kg per volk. Het volk met de grootste mijtenval (niet gezwerm) was in volkssterkte in juli superieur aan de andere volken, maar was inmiddels in aantal bijen drastisch gedaald en onder het niveau van de andere volken. Door de extreme aantasting van de bijen en het broed leven de bijen korter. Of deze volken deze hoge mijtendruk met een te late varroabestrijding zullen overleven is maar de vraag. Opvallend is het hoeveel imkers in Zuid-Limburg van mening zijn dat de volken zo weinig mijten hebben. Hopelijk hebben ze gelijk. Een enkeling klaagt en beweert het tegendeel omdat hij de kleine plaaggeesten zo veelvuldig op zijn bijen waarneemt. Mogelijk is de grote bijensterfte van vele tientallen volken rond Landgraaf en in het aangrenzende deel van Duitsland, tijdens de winter van 2000, eveneens veroorzaakt door de resistentie van de varroamijt voor Apistan. Helaas is zoiets niet te meten bij dode bijenvolken. De imker in dit verhaal verdient naar mijn mening een pluimpje voor zijn goede optreden en zijn openheid. Hij heeft hiermee de imkerij een dienst bewezen.

Resultaat van een mierenzuurbehandeling. Foto: Peter Elshout.